

Justitsministeren: Meget af, hvad det ærede Medlem, der nu satte sig, udtalte, kan jeg erklære mig enig; navnlig gjælder dette om hans Bemærkninger til flere af de Forslag, der ere stillede af andre ærede Medlemmer. Derimod beklager jeg, at hans Udtalelser med Hensyn til det Forslag, han selv har stillet om Revisionen, nu igjen forekomme mig at give mindre godt Haab om, at man kan blive enig om en Affattelse, hvortil jeg kan slutte mig. Jeg vil ikke videre komme tilbage til dette Punkt, men kun gjentage, hvad jeg har sagt i forrige Møde, at naar den Tanke, som det ærede Medlem har villet udtrykke, kan indskrænkes til det, som jeg ved det ærede Medlems sidste Foredrag i Formiddags fik Grund til at troe, at den kunde, skal jeg være villig til at gaae ind derpaa; naar derimod Forslaget ikke formuleres paa en saadan Maade, at det er klart, at der ikke foretages nogen gennemgribende Omordning af Kjøbenhavns Overformynderi, saa maa jeg gjentage, at jeg ikke seer mig istand til at medvirke til, at Lovforslaget kan blive til Lov i denne Samling. Hertil skal jeg indskrænke mig angaaende dette Punkt, idet jeg med Hensyn til det Forslag, som af ærede Medlemmer er stillet under Nr. 26 til § 9, skal bemærke, at det vel vil være en Conseqvents af den Afstemning, som har fundet Sted, at dette Forslag vedtages, men at jeg lige saa lidt kan udtale mig for det, som for det dermed i Forbindelse staaende, allerede afstemte Forslag, førend det bliver mig fuldstændigt klart, hvad de ærede Forslagsstillere have tænkt paa, og førend det bliver mig klart, at Forslaget er mindre indgribende, saaledes som jeg fik Grund til at troe efter de Udtalelser, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne fremsatte i sit sidste Foredrag.

Jeg skal derefter gaae over til de andre Forslag. Forslaget under Nr. 2 til § 1 staaer jo i uadskillelig Forbindelse med Forslaget under Nr. 19; jeg skal derfor ikke videre udtale mig om det, det maa jo staae og falde med dette. Forslaget under Nr. 3 kan jeg ikke erklære mig for. Jeg er fuldstændig enig med den ærede Taler, som talte før mig, i, at Ordningen af Laanebestyrelsen for Kjøbenhavn i det

Vesentlige er fyldestgjørende, som den nu er. Det, man tilstræber ved Ordningen i § 8, er jo at bringe de communale Autoriteter til at faae Indflydelse paa Laanene gennem en af den communale Bestyrelse valgt Laanebestyrelse, det Samme er jo, som bekendt, Tilfældet nu her i Kjøbenhavn. Laanebestyrelsen, som er fideordnet Overformynderen, bestaaer af to af Kjøbenhavns Borgerrepræsentanter for 4 Aar udvalgte Mænd. Den Uloverensstemmelse, der fremkommer ved, at disse nu for Landet skulle vælges for 6 Aar, og at de have en Formand, som udnævnes af Justitsministeriet, forekommer mig ikke at kunne give Anledning til, at man skulde ønske det Forhold forandret, som nu gjælder med Hensyn til Laanebestyrelsen for Kjøbenhavn. Jeg er ogsaa fuldstændig enig med den ærede Taler i, at Forholdene i Kjøbenhavn ere ganske andre end i det øvrige Land, og at de Betragtninger, som kunne gjøre det tilraadeligt, at Midlerne udlaanes i Forhold til, som de ere komme ind, ikke ere ganske anvendelige paa Kjøbenhavn, idet, naar man tænker sig en stor Calamitet overgaae Kjøbenhavn, dette vilde medføre et ganske anderledes almindeligt Tab, end naar en lignende Calamitet overgik Landet. Der er jo i den Kreds, som Kjøbenhavn kommer til at omfatte, slet ikke Landeindomme, men deri vil den ærede Forslagsstiller være enig med mig, da han er en dygtig Forretningsmand, at naar jeg skal have et sikkert Pant, foretrækker jeg Bønder for Bygninger. Dertil kommer, at Kjøbenhavn ikke trænger til denne Ophjælpning af Creditforholdene, som jeg erkjender, at der for de andre Egne i Landet kan være berettiget Krav paa at tage i Betragtning paa den Maade, som er tilsigtet med Bestemmelserne om Laanebestyrelsen. Jeg maa saaledes bestemt modsætte mig det Forslag, som er stillet under Nr. 3, og maa med ligesaa stor Bestemthed modsætte mig det dermed i Forbindelse staaende Forslag, som er stillet af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Alder) under Nr. 23, og som gaaer ud paa at sigrige Bestemmelsen om, at man skal komme den stedlige Credit til Hjælp ved at ublaane Midlerne saavidt muligt, og forsaavidt aldeles betryggende Pant frembyder sig, til de Egne, hvorfra de ere indkomne. Jeg kan ikke gaae ind paa dette